

DECIZIE

15 octombrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președinte, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Vera Macinskaia
Sveatoslav Moldovan
Maria Ghevas
Ala Cobăneanu

examinând recursurile declarat de Societatea cu Răspundere Limitată „Vega-D”
și Elena Suroceanu

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Societății cu Răspundere
Limitată „Vega-D” împotriva Preturii sectorului Botanica, mun. Chișinău cu privire la
contestarea actului administrativ

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 06 mai 2014, prin care au fost
respinse apelurile declarate de Societatea cu Răspundere Limitată „Vega-D” și Elena
Suroceanu și menținută hotărârea Judecătoriei Botanica mun. Chișinău din
19 noiembrie 2013, prin care acțiunea a fost respinsă ca fiind tardivă și respinsă cerere
Elenei Suroceanu cu privire la încasarea cheltuielilor de judecată

constată:

La 18 februarie 2013 SRL „Vega-D” a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Preturii sectorului Botanica mun. Chișinău cu privire la contestarea actului
administrativ.

În motivarea acțiunii a indicat că SRL „Vega-D” este succesorul în drepturi a
Întreprinderii Comerciale de Arendă „Magazinul „Cetatea Albă” nr. 56” din
str. Cetatea Albă, 99, mun. Chișinău.

Menționează că în momentul privatizării în componența bunurilor privatizate a
magazinului din str. Cetatea Albă, 99, mun. Chișinău au fost incluse două obiecte
imobile: Litera A - clădirea magazinului și Litera B (Б) - clădirea depozitului, fapt
confirmat prin scrisoarea Agenției Proprietății Publice nr. 04-05-985 din 19 august
2011 adresată SRL „Vega-D”. La fel, rezultă și din copiile documentelor eliberate de
Biroul de inventariere tehnică din Chișinău pentru privatizarea, de asemenea primite
de la Agenția Proprietății Publice a Ministerului Economiei al RM.

Invocă că Pretura sectorului Botanica mun. Chișinău, cu încălcarea dreptului de
proprietate a societății și legislației în vigoare, a permis Elenei Suroceanu să prefacă
construcția societății - Litera B și a legiferat bunul imobil pe numele Elenei Suroceanu.

Afirmă că nelegitimitatea acțiunilor Preturii sectorului Botanica, Consiliului și
Primăriei mun. Chișinău și a Elenei Suroceanu se demonstrează și prin recursul

Procurorului sect. Botanica mun. Chișinău, Simion Hadîrcă nr. 23-15200 din 17 decembrie 2007.

Susține că s-a adresat Preturii sect. Botanica mun. Chișinău cu solicitarea de a elibera informația privitor la rezultatul examinării recursului Procurorului sect. Botanica mun. Chișinău nr. 23-15200 din 17 decembrie 2007, înaintat Pretorului sect. Botanica mun. Chișinău privind recunoașterea nulității deciziei Preturii sect. Botanica nr. 7/2-11 din 11 mai 1999 „Cu privire la legitimarea din str. Așhabad, 100”, cu anexarea la răspuns a copiilor hotărârii adoptate și deciziei Preturii sect. Botanica nr. 7/2-11 din 11 mai 1999, precum și a copiilor documentelor care a constituit drept temei pentru adoptarea și perfectarea actului dat.

Menționează că luând în considerație că Pretura sect. Botanica mun. Chișinău nu a eliberat copiile actelor solicitate, la 03 noiembrie 2011, s-a adresat în instanța de contencios administrativ cu cererea de chemare în judecată privind recunoașterea refuzului ca nelegitim și obligarea Preturii sect. Botanica mun. Chișinău de a elibera SRL „Vega-D” copia deciziei Preturii sect. Botanica nr. 1/2-11 din 11 mai 1999 „Cu privire la legitimarea din str. Așhabad, 100” și copiile documentelor care a servit drept temei pentru adoptarea și perfectarea actului indicat.

Prin hotărârea Curții de Apel Chișinău nr. 3-2418/12 din 08 noiembrie 2012, Pretura sect. Botanica mun. Chișinău a fost obligată să elibereze SRL „Vega-D” copiile documentelor solicitate.

Afirmă că făcând cunoștință cu documentele primite, la 04 ianuarie 2013, s-a adresat Preturii sect. Botanica mun. Chișinău cu cererea prealabilă privind anularea ca nelegitimă a deciziei Preturii sect. Botanica nr. 7/2-11 din 11 mai 1999 „Cu privire la legitimarea din str. Așhabad, 100”.

La 05 februarie 2013 Pretura sect. Botanica mun. Chișinău a trimis în adresa SRL „Vega-D” refuzul nr. 01-24/03 din 05 februarie 2013 de a anula actul administrativ, fapt ce a generat adresarea în instanța de judecată.

Solicită anularea deciziei Preturii sect. Botanica mun. Chișinău nr. 7/2-11 din 11 mai 1999 „Cu privire la legitimarea din str. Așhabad, 100”.

La 19 noiembrie 2013 Elena Suroceanu, reprezentată de avocatul Rodica Bevziuc a depus cerere prin care a solicitat încasarea din contul SRL „Vega-D” în beneficiul Elenei Suroceanu a sumei de 5000 lei cu titlu de cheltuieli pentru asistență juridică, confirmate prin contractul de asistență juridică nr. 1 din 07 noiembrie 2012 și bonurile de plată, afirmând că fiind atrasă în proces în calitate de intervenient accesoriu a suportat cheltuieli pentru asistență juridică.

Prin hotărârea Judecătoriei Botanica mun. Chișinău din 19 noiembrie 2013 a fost respinsă acțiunea ca fiind tardivă. La fel a fost respinsă cerința reprezentantului intervenientului accesoriu Elena Suroceanu cu privire la încasarea cheltuielilor de asistență juridică acordată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 06 mai 2014 au fost respinse apelurile declarate de SRL „Vega-D” și Elena Suroceanu și menținută hotărârea primei instanțe.

La 24 iunie 2014 Elena Suroceanu a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea parțială a deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe în partea încasării cheltuielilor de judecată de la SRL „Vega-D” și emiterea unei noi hotărâri prin care a admite integral cerința ei și a încasa de la SRL „Vega-D” în beneficiul ei cheltuielile de judecată pentru asistență juridică în sumă de 5000 lei, în rest decizia și hotărârea de menținut.

Susține că a făcut cunoștință cu decizia recurată la 06 iunie 2014.

În motivarea recursului a indicat că decizia instanței de apel în partea ce ține de respingerea acțiunii ca fiind tardivă este legală, întemeiată și pronunțată cu respectarea art. 239-240 CPC, fiind necesară menținerea deciziei în această parte.

Invocă parțial dezacordul cu decizia instanței de apel, și anume în partea respingerii apelului declarat de ea privind casarea parțială a hotărârii primei instanțe în partea încasării cheltuielilor de asistență juridică, dat fiind faptul că este o concluzie contrară legii, fiind aplicate eronat normele de drept material și urmează a fi casată parțial, conform următoarelor temeuri: prima instanță și instanța de apel nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată - art. 432 alin. (2) lit. a) CPC și prima instanță și instanța de apel au interpretat în mod eronat legea - art. 432 alin. (2) lit. c) CPC.

În susținerea recursului afirmă că ea a fost atrasă în litigiul în cauză, în calitate de intervenient accesoriu la cererea intimatului. Fiind la o vârstă foarte înaintată, de 83 ani, nu este în starea fizică adecvată pentru a participa într-o ședință de judecată, cu atât mai mult că din cauza acțiunilor reprezentantului intimatului, Vladimir Ciobanu, care este directorul SRL „Vega-D”, începând cu anul 2005 inițiază diferite litigii civile împotriva ei, purtându-o prin diferite instanțe de judecată, defăimându-o, înjosindu-o, cu scopul de a o deposea de proprietate, motiv pentru care i s-a înrăutățit foarte mult sănătatea.

Afirmă că fiind în imposibilitate de a participa personal la examinarea acestui dosar, a încheiat un contract de asistență juridică cu avocatul Rodica Bevziuc, care a și reprezentat-o la examinarea acestei cauze civile în prima instanță și în instanța de apel.

Consideră că atât prima instanță, cât și instanța de apel la adoptarea soluțiilor de respingere a cerinței dânselor privind încasarea cheltuielilor de judecată suportate de către aceasta pentru asistența juridică, a interpretat eronat prevederile art. 67-68, 90, 94, 96 CPC.

Menționează că odată ce normele sus indicate acordă intervenientului drepturi și obligații egale părții căreia i se alătură, ea are dreptul legal de a solicita instanței încasarea cheltuielilor de judecată integral, de la partea care a pierdut procesul, în speță SRL „Vega-D”, fapt ce denotă că instanțele de judecată la adoptarea soluției de respingere a cerinței ei, urma să aplice anume prevederile art. art. 67 alin. (3), 68, 55, 56, 60, 90, 94, 96 CPC.

Consideră că soluția primei instanțe și instanței de apel, denotă că s-a interpretat în mod eronat legea, și anume prevederile art. 56, 68, 90, 94, 96 CPC.

Indică că în conformitate cu art. 94 CPC, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere părții care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată. Iar în conformitate cu art. 96 CPC, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părții care a avut câștig de cauză cheltuielile ei de asistență juridică, dacă această a fost reprezentată în judecată de un avocat.

Susține că în acest sens, prevederile legale sus menționate, sunt prevăzute și în Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție „Cu privire la practica aplicării de către instanțele judecătorești a legislației despre încasarea cheltuielilor de judecată în cauzele civile” nr. 25 din 28 iunie 2004, modificată și completată prin Hotărârea Plenului Curții Supreme de Justiție nr. 6 din 24 decembrie 2012, pct. 11 și pct. 12, astfel cheltuielile pentru asistență juridică suportate de intervenientul accesoriu, de asemenea, urmează a fi restituite, la solicitarea acestuia, or, potrivit art. 68 CPC, intervenientul accesoriu are drepturile și obligațiile procedurale ale părții căreia i se alătură, cu excepția unor drepturi prevăzute expres.

Invocă că instanța de apel n-a ținut cont de faptul că SRL „Vega-D” n-a prezentat careva probe directe și reale ce-ar demonstra că onorariul achitat de către dânsa, nu este real și rezonabil, că ar fi avut câștig și succes de cauză fără participarea avocatului, că avocatul nu și-a îndeplinit obligațiile onest, că examinarea litigiului în cauză n-a durat circa 2 ani de zile, că documentele contabile prezentate întru confirmarea achitării onorariului nu corespund legislației în vigoare, sau alte probe ce-ar confirma poziția primei instanțe și instanței de apel vis-a-vis de concluzia sa.

Consideră că instanța de apel a interpretat eronat și a ignorat de asemenea prevederile art. 8 CPC, art. 666-667 Cod civil și art. 63 Legea cu privire la avocatură.

Întru argumentarea cerinței face referire la practica Curții Europene a Drepturilor Omului (Cauza Amihalachioaie vs Moldova; cauza Iatridis vs Grece; cauza „Oferta Plus” SRL vs Moldova anul 2008; cauza „IPTEH” SA vs Moldova anul 2010; cazul „Baroul Partener – A” vs Moldova anul 2010; cauza „Dacia” SRL vs Moldova anul 2009; cauza Manole și alții vs Moldova anul 2010), care explică că cheltuielile de judecată reprezintă o sumă de bani în care se regăsesc toate cheltuielile pe care partea care a câștigat procesul le-a efectuat în cadrul litigiului soluționat prin hotărâre judecătorească, adică reprezintă pierderea efectiv suferită, sumele efectiv cheltuite în susținerea procesului respectiv ori pentru apărare. Practic, partea îndreptățită la aceste cheltuieli este adversara litigantă a celei care cade în pretenții, a celei care a fost în culpă procesuală (parte care a pierdut procesul).

Ținând cont de recomandările CEDO în sensul costurilor și cheltuielilor, remarcă că suma cheltuielilor de judecată în mărime de 5000 lei, este confirmată contabil, este reală, angajată, necesară și rezonabilă. Din care considerente urmează ca instanța de recurs să încaseze integral de la intimat cheltuielile legate de asistența juridică în sumă de 5000 lei, în acest sens ținându-se cont și de practica judiciară națională (Decizia CSJ din 25 septembrie 2008, dosarul nr. 2rae-191/08; Decizia Curții de Apel mun. Chișinău din 18 septembrie 2012, dosar nr. 2a-800/12).

Menționează că în conformitate cu art. 130 alin. (4) CPC, ca rezultat al aprecierii probelor, instanța judecătorească este obligată să reflecte în hotărâre motivele concluziilor sale privind admiterea unor probe și respingerea altor probe, precum și argumentarea preferinței unor probe față de altele.

Consideră că circumstanțele menționate mai sus au fost ignorate de către instanța de apel și prima instanță, cu toate că prin Hotărârea CEDO din 09 decembrie 1994 pronunțate în cauza Hiro Balani împotriva Spaniei, instanțele judecătorești naționale sunt obligate să-și motiveze deciziile, iar toate întrebările care sunt importante pentru rezultatul procesului necesită un răspuns special și explicit, faptul neacordării părții care a invocat o circumstanță, a posibilității de a ști dacă acest mijloc de apărare a fost neglijat sau respins se va considera o încălcare a art. 6 paragraful 1 din Convenție.

Invocă că instanțele de judecată au interpretat eronat normele dreptului material și procedural, nu au aplicat legea care trebuia să fie aplicată și anume prevederile art. art. 67 alin. (3), 68, 55, 56, 60, 90, 94, 96 CPC, au ignorat să reflecte în decizie și în hotărâre argumentarea preferinței unor probe față de altele și nu s-au expus în decizie asupra tuturor probelor invocate de către dânsa în motivarea cerinței cu privire la încasarea cheltuielilor de judecată.

La 02 iulie 2014 SRL „Vega-D” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și hotărârii primei instanțe cu restituirea cauzei în prima instanță pentru examinare în fond.

În motivarea recursului a invocat dezacordul cu hotărârile instanțelor ierarhic inferioare, afirmând că la caz au fost încălcate normele de drept material, deoarece instanțele de judecată au interpretat eronat legea (art. 432 alin. (2) lit. c) CPC).

Susține că făcând trimitere la prevederile art. 17 al Legii contenciosului administrativ nr. 793-XIV din 10 februarie 2000, instanțele judecătorești au interpretat eronat legea.

Consideră că a respectat cu strictețe prevederile art. 17 alin. (1) lit. a) Legea contenciosului administrativ nr. 793-XIV din 10 februarie 2000.

Menționează că prevederile art. 17 alin. (1) lit. b) și lit. c) Legea contenciosului administrativ nu sunt aplicabile pricinei examinate, deoarece au tangență la alte obiecte ale acțiunilor în contencios administrativ, precum nesoluționarea în termenul legal a unei cereri referitoare la un drept recunoscut de lege și actul administrativ, pentru contestarea căruia legea nu prevede procedura prealabilă.

Consideră că doar din conținutul deciziei Preturii sect. Botanica mun. Chișinău nr. 7/2-11 din 11 mai 1999 „Cu privire la legitimarea din str. Așhabad, 100”, fără documentele care au constituit drept temei pentru adoptarea ei, societatea nu a putut să ajungă la concluzia despre vătămarea prin decizia dată a unui drept al său recunoscut de lege. Indică că documentele respective nu au fost anexate la materialele cauzei, deși prima instanță și instanța de apel fac trimitere la ele.

Prin referința din 01 august 2014 Elena Suruceanu a solicitat respingerea recursului declarat de SRL „Vega-D” ca fiind vădit neîntemeiat.

Prin referința din 19 septembrie 2014 Pretura sect. Botanica mun. Chișinău a solicitat respingerea recursului declarat de SRL „Vega-D”.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) CPC, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

La caz se constată că atât recurenta Elena Suruceanu cât și recurenta SRL „Vega-D” s-au conformat prevederilor legale și au declarat recursurile, respectiv la 24 iunie 2014 și 02 iulie 2014, în termen,.

Studiind materialele dosarului, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră necesar de a admite recursurile declarate de către SRL „Vega-D” și Elena Suruceanu, de casat decizia instanței de apel cu remiterea cauzei spre rejudecare în instanța de apel din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. c) CPC, instanța, după ce judecă recursul, este în drept să admită recursul, să caseze integral decizia instanței de apel și să trimită pricina spre rejudecare în instanța de apel în toate cazurile în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs;

Fiind investită cu judecarea prezentului litigiu, prima instanță a respins acțiunea înaintată de SRL „Vega-D” împotriva Preturii sectorului Botanica, intervenient accesoriu Elena Suruceanu privind anularea actului administrativ, ca fiind depusă tardiv. Totodată, prima instanță a considerat necesar de a respinge și cerința reprezentantului intervenientului accesoriu Elena Suruceanu cu privire la încasarea cheltuielilor de asistență juridică acordată, ca fiind neîntemeiată.

În susținerea soluției date, prima instanță făcând referire la prevederile art. 17 din Legea contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000, a menționat că SRL „Vega-D” a încălcat termenul legal prevăzut de lege pentru înaintarea cererii de chemare în judecată, deoarece actul administrativ contestat a fost emis la 11 mai 1999 iar reclamantul nu a solicitat repunerea acestuia în termenul de

contestare în instanța de judecată. Totodată, prima instanță a menționat că SRL „Vega-D” a fost cunoscut cu toate deciziile preturii sectorului Botanica, mun. Chișinău, Consiliului municipal Chișinău, Primăriei mun. Chișinău, precum și a ÎS „Cadastru” OCT Chișinău care au stat la baza emiterii deciziei contestate, fapt confirmat prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 14 aprilie 2006, nr. 3-202/06.

Referitor la cererea reprezentantului intervenientului accesoriu Elena Suruceanu cu privire la încasarea din contul reclamantului în beneficiul dânzei a cheltuielilor pentru asistență juridică în mărime de 5000 lei, prima instanță cu referire la art. 96 alin. (1) CPC, a considerat necesar de a respinge această cerință, calificând-o ca fiind una nefondată.

Judecând apelurile declarate de către SRL „Vega-D” și Elena Suruceanu, instanța de apel le-a respins și a menținut hotărârea primei instanțe, menționând că prima instanță a elucidat pe deplin circumstanțele speței deduse judecății, a aplicat corect normele de drept material și procedural și a adoptat o hotărâre întemeiată.

Instanța de recurs constată, însă, că soluția în speță a fost adoptată de către instanțele de judecată ierarhic inferioare fără a fi elucidate pe deplin circumstanțele cauzei și fără a fi dată aprecierea cuvenită materialului probator anexat la dosar, în raport cu prevederile legale aplicabile speței.

Astfel, se va reține că conform art. 14 alin. (1) al Legii contenciosului administrativ, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său, recunoscut de lege, printr-un act administrativ va solicita, printr-o cerere prealabilă, autorității publice emitente, în termen de 30 de zile de la data comunicării actului, revocarea, în tot sau în parte, a acestuia, în cazul în care legea nu dispune altfel.

Conform art. 16 alin. (1) din Legea menționată, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său, recunoscut de lege, printr-un act administrativ și nu este mulțumită de răspunsul primit la cererea prealabilă sau nu a primit nici un răspuns în termenul prevăzut de lege, este în drept să sesizeze instanța de contencios administrativ competentă pentru anularea, în tot sau în parte a actului respectiv și repararea pagubei cauzate, iar conform alin. (2) al aceluiași articol, acțiunea poate fi înaintată nemijlocit instanței de contencios administrativ în cazurile expres prevăzute de lege și în cazurile în care persoana se consideră vătămată într-un drept al său prin nesoluționarea în termen legal ori prin respingerea cererii prealabile privind recunoașterea dreptului pretins și repararea pagubei cauzate.

La caz se constată însă că, cu derogare de la prevederile normei enunțate, atât prima instanță cât și instanța de apel nu au stabilit respectarea procedurii prealabile de către SRL „Vega-D” la contestarea deciziei Preturii sect. Botanica mun. Chișinău nr. 7/2-11 din 11 mai 1999 „Cu privire la legitimarea din str. Așhabad, 100”, dar cu referire la prevederile art. 17 alin. (1) al Legii contenciosului administrativ, constată tardivitatea depunerii cererii de chemare în judecată, reținând că termenul de depunere a cererii de chemare în judecată curge de la data emiterii actului administrativ contestat.

Pe când, conform art. 17 alin. (1) al Legii contenciosului administrativ termenul de adresare în instanța de contencios administrativ curge de la:

a) data primirii răspunsului la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de lege pentru soluționarea acesteia;

b) data comunicării refuzului de soluționare a unei cereri prin care se solicită recunoașterea dreptului pretins sau data expirării termenului prevăzut de lege pentru soluționarea unei astfel de cereri;

c) data comunicării actului administrativ, în cazul în care legea nu prevede procedura prealabilă.

Astfel, în interpretare corectă a prevederilor legale enunțate este de înțeles că termenul de sesizare a instanței de contencios administrativ curge, fie de la data comunicării răspunsului la cererea prealabilă, fie de la data expirării termenului de 30 de zile în care autoritățile indicate erau obligate să examineze cererea prealabilă.

Aici instanța de recurs remarcă că deși, reprezentantul SRL „Vega-D” face referire la faptul că răspunsul la cererea prealabilă prin care a fost respinsă cererea prealabilă a fost recepționat la 05 februarie 2013, instanțele de judecată ierarhic inferioare au trecut cu vederea aceste invocări cât și prevederile art. 17 alin. (1) al Legii contenciosului administrativ, reținând că actul administrativ contestat a fost adoptat la 11 mai 1999, iar cererea de chemare în judecată a fost înaintată la 13 februarie 2013 fără a fi solicitată repunerea în termen.

Ca urmare, este cert că instanțele de judecată nu au verificat aspectele impuse prin lege și nu au stabilit dacă SRL „Vega-D” a respectat calea prealabilă, data depunerii acesteia dacă a fost depusă, precum și recepționarea răspunsului la cererea prealabilă, or de aceste împrejurări depinde soluționarea cererii Preturii sectorului Botanica mun. Chișinău cu privire la tardivitatea cererii de chemare în judecată.

Mai cu seamă se va menționa că, deși SRL „Vega-D” susține că cererea prealabilă a fost depusă la 04 ianuarie 2013, răspunsul fiind recepționat la 05 februarie 2013, la materialele dosarului lipsesc astfel de date, fapt ce în plus indică la superficialitatea examinării cauzei.

Or, verificarea respectării de către SRL „Vega-D” a procedurii prealabile se impune cu atât mai mult cu cât dacă persoana nu a respectat procedura prealabilă, instanța, în temeiul art. 131 pct. 2) CPC, refuză primirea cererii, iar dacă cererea a fost primită, instanța va scoate cererea de pe rol (art. 220 pct. 1 CPC).

Pe de altă parte, necesitatea verificării existenței răspunsului la cererea prealabilă se cere și datorită faptului că acordarea răspunsului în fond la cererea prealabilă, fără a fi invocată direct, de către organul sesizat, tardivitatea cererii prealabile, presupune repunerea acesteia în termen.

Iar nesoluționarea în termen a cererii prealabile și neacordarea răspunsului la aceasta nu constituie drept motiv de a considera că petiționarii nu au fost repuși în termenul de prescripție, în caz dacă cererea prealabilă a fost depusă cu omiterea termenului prevăzut de norma menționată.

În această ordine de idei, se constată a fi lipsită de certitudine concluzia primei instanțe cu privire la respingerea cererii de chemare în judecată în legătură cu tardivitatea.

Totodată, instanța de recurs constată ca lipsită de suport legal și concluzia instanțelor de judecată ierarhic inferioare cu privire la respingerea cererii intervenientului accesoriu Elena Suruceanu cu privire la încasarea cheltuielilor de judecată suportate la judecarea prezentei cauze, or cheltuielile pentru asistență juridică suportate de intervenientul accesoriu, de asemenea, urmează a fi restituite, la solicitarea acestuia, reieșind din prevederile art. 68 CPC, care direct indică că intervenientul accesoriu are drepturile și obligațiile procedurale ale părții căreia i se alătură, cu excepția unor drepturi prevăzute expres.

Ca consecință, se constată că examinarea cauzei în fond a avut loc cu încălcarea normelor de drept material, prin urmare Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursul, de

a casa integral hotărârea primei instanțe și de a restitui pricina spre rejudecare în instanța de apel, deoarece eroarea judiciară nu poate fi corectată de instanța de recurs.

În conformitate cu art. 445 alin. (1) lit. c), art. 445 alin. (3) CPC, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

decide:

Se admit recursurile declarate de Societatea cu Răspundere Limitată „Vega-D” și de Elena Suroceanu.

Se casează integral decizia Curții de Apel Cahul din 06 mai 2014 în pricina civilă la cererea de chemare în judecată a Societății cu Răspundere Limitată „Vega-D” împotriva Preturii sectorului Botanica mun. Chișinău cu privire la contestarea actului administrativ, cu remiterea pricinii spre judecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

Decizia este irevocabilă.

Președinte, judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Vera Macinskaia

Sveatoslav Moldovan

Maria Ghevas

Ala Cobăneanu